

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoCsp/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123393211
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6123393211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej, v spore žalobcu:
EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., zast. JUDr. Andrej Cifra, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508, o zaplatenie 13.783,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8Csp/64/2023-126 zo dňa 22. februára 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na vec aplikoval ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 7 ods. 1, ods. 16, ods. 17, ods. 20, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 13.783,02 eur s príslušenstvom. Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému sumu vo výške 19.490,00 eur, pri úrokovej sadzbe 6,90% a s povinnosťou mesačných splátok vo výške 266,89 eur. Nakoľko žalovaný svoj dlh neplnil riadne a včas, vyhlásil postupca dňa 28.04.2021 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu pozostávajúcu z istiny 13.704,07 eur, riadneho úroku 2.903,12 eur, úroku z omeškania vo výške 1.300,61 eur a poplatkov 78,95 eur. Žalovaný nárok žalobcu neuznal s odôvodnením, že žalobca neskúmal bonitu žalovaného a v predmetnom spore sa jedná o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému sumu 19.490,- eur, pri úrokovej sadzbe 6,90%, s povinnosťou mesačných splátok vo výške 266,89,- eur. Žalovaný si svoju povinnosť nesplnil, preto postupca vyhlásil dňa 28.04.2021 mimoriadnu splatnosť. Poukázal na ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď je veriteľ pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (najmä jeho príjmy a výdavky), ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je v zmysle reálneho naplnenia tejto povinnosti potrebné klásť na pomer

medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z v tom čase existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Dôsledkom podcenenia bonity veriteľom nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie mu ochrany pre prípad zistenia, že tento hrubou neobstaranosťou porušil svoju zákonnú povinnosť, s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa a to prostredníctvom uplatnenia sankcie voči nemu uvedenej v ust. § 11 ods. 2 ZoSpÚ v podobe bezúročnosti

a bezpoplatkovosti spotrebiteľovi poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca v konaní predložil listinný doklad, ktorý dostatočne preukazuje potrebný rozsah a spôsob skúmania bonity žalobcom pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy (žiadosť, v ktorej sa uvádza žalovaným vpísaná suma príjmov 1200,- eur), čím si žalobca splnil svoju povinnosť danú mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Súd prvej inštancie má však za to, že predložené listinné doklady o skúmaní bonity, ktoré sú sprevádzané skutkovými tvrdeniami žalovaného, nie sú pre záver o splnení jeho vyššie uvedenej zákonnej povinnosti postačujúce. Žalobca pred uzatvorením zmluvy aspoň v základe videl údaj v žiadosti o príjme žalovaného, avšak v nedostatočnom rozsahu, ktorý by mu dal odpoveď, z čoho tento príjem plynie, či nepracuje u viacerých zamestnávateľov, či a koľko úverov má čerpaných na svoje meno, nezisťoval/neoveroval skutočnú výšku jeho príjmu, akými úsporami disponuje. Absentuje akýkoľvek dôkaz o zisťovaní rodinného stavu žalovaného (v zmysle, či je ženatý) či o počte vyživovacích povinností. Rovnako absentuje prehľad výdavkov žalovaného na jeho základné životné potreby (ich zisťovanie žalobca v konaní nepreukázal), takže je potrebné vychádzať

z toho, že v čase uzatvorenia zmluvy nedisponoval žalobca údajmi o nákladoch na bývanie žalovaného, na stravu, na energie, prípadne na telefón či cestovné do práce, náklady na zdravotnú starostlivosť, teda na jeho základné odôvodnené potreby, ktoré musí vynakladať v priemere za mesiac, čím sa diskvalifikoval reálne z možnosti seriózne bonitu žalovaného analyzovať. Žalobca nepreukázal, že by si napríklad vyžiadal výpisy z bežného účtu žalovaného nasvedčujúce

v prospech toho, či žalovaný disponoval v rozhodnom období dostatočnými príjmami alebo úsporami. Na základe takto zistených informácií by súdu mohla byť preukázaná skutočnosť, či nemožno pochybovať, že výška mzdy v porovnaní s výškou základných životných potrieb

(v zmysle nákladov na bývanie, stravu, ošatenie, zdravotnú starostlivosť a podobne) dáva rozumný predpoklad preto, že by žalovaný mohol z nej bez ohrozenia svojich základných životných potrieb splátku na úver platiť, či už v danom momente, alebo výhľadovo do budúca. Žalobca v konaní predmetné skutočnosti nepreukázal. Žalobca súdu prvej inštancie nepredložil výstup zo D. C., ktorý by zodpovedal aspoň len to, či bol žalovaný zamestnaný, či bol zamestnaný u viacerých zamestnávateľov, prípadne či nie je poberateľom starobného alebo invalidného dôchodku. Analýza týchto zistení, prípadne analýza absencie ďalších rozhodujúcich zistení v písomnej forme zo strany žalobcu predložená nebola. Z dostupných dokladov teda vyplýva (opak v konaní preukázaný nebol), že sa uspokojil len s údajom o príjme žalovaného. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že v čase poskytovania refinancovaného úveru mal rovnako ďalšiu povinnosť vo E. F. – splácanie kreditnej karty, kde minimálne mesačne doplácá 80,-eur. Tento úver nebol refinancovaný sporným úverom a bol to ďalší výdavok, ktorý znižoval disponibilný príjem žalovaného. Právny predchodca žalobcu neskúmal žalovaného osobné pomery (rodinný stav, počet vyživovacích povinností), ani jeho životné náklady, konkrétne výdavky na bývanie, stravu, dopravu, domácnosť, zdravotnú starostlivosť, s ich následným vyhodnotením, s cieľom získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovaného. Žalobca

v konaní neunesol dôkazné bremeno v otázke preukázania skúmania bonity pred poskytnutím predmetného úveru, čím hrubo porušil povinnosti pri zisťovaní bonity žalovaného podľa

§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Obrana žalobcu, že reuúverované splátky boli vyššie ako splátka nového úveru, a že sám žalovaný do žiadosti uviedol príjem 1200,- eur a túto žiadosť aj podpísal, podľa názoru súdu prvej inštancie nie je obranou preukazujúcou, že právny predchodca žalobcu si riadne splnil zákonnú povinnosť skúmať bonitu žalovaného. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce, že boli riadne skúmané žalovaného príjmy a výdavky. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca hrubo porušil povinnosti pri zisťovaní bonity žalovaného podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 prvá veta zákona

o spotrebiteľských úveroch (hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona

o spotrebiteľských úveroch je nepochybne viac ako nekonanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). Ak dôjde k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1

zákona o spotrebiteľských úveroch, dôjde zároveň i k porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských. Bol naplnený dôvod uvedený v ustanovení § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou. Žalobca nemohol žiadať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru tak, ako to urobil, a teda nemohlo dôjsť ani k zosplateniu úveru a jeho následnému platnému postúpeniu, čo má zásadný vplyv na aktívnu vecnú legitímáciu. Žalobca nepreukázal skúmanie bonity žalovaného, právny predchodca žalobcu nebol oprávnený úver zosplatiť, nakoľko došlo k hrubému porušeniu povinnosti skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver, čím sa stal úver bezpoplatkov a bezúročný a postúpenie nebolo v súlade so zákonom, žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaným. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu podľa § 255 CSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. rozsudok zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že postupca pred uzavretím zmluvy riadne skúmal bonitu žalovaného, o. i. aj dopytom do spoločného úverového registra informácii, (o čom žalobca predložil výpis z úverového registra), a preto záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zosplatenia a následného postúpenia pohľadávky vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedol, že zo zmluvy je zrejmé, že účelom poskytnutia úveru bolo vyplatenie aktuálnych záväzkov žalovaného. V čl. I bode 1 úverovej zmluvy je uvedené, že výška splátky úveru je vo výške 266,89 eur (s poistením vo výške 282,68 eur), pričom úver bol poskytnutý vo výške 19.490,00 eur. Z uvedeného vyplýva, že poskytnutý refinančný úver (19.490,00 eur) mal vyplatiť celý existujúci záväzok žalovaného (spolu 16.795,30 eur). Celkové finančné zaťaženie žalovaného po poskytnutí úveru pozostávalo už len z novoposkytnutého úveru vo výške 19.490,00 eur. Z uvedeného je zrejmé, že výška finančného zaťaženia žalovaného mesačnými splátkami úverov po poskytnutí nového úveru (mesačná splátka s poistením vo výške 282,68 eur) bola nižšia, ako výška finančného zaťaženia pred poskytnutím úveru (mesačná splátka spolu 302,00 eur), a teda poskytnutím úveru nedošlo k ďalšiemu zadlžovaniu žalovaného, a teda k zhoršeniu jeho finančnej situácie – naopak, došlo k jej zlepšeniu. Princíp výpočtu primárnej návratnosti spočíval v porovnaní splátky vyplácaného úveru so splátkou žiadaného úveru – a keďže „nová“ splátka bola nižšia, vychádzal právny predchodca žalobcu z predpokladu, že ak žalovaný bol schopný splácať úvery s vyššou splátkou, bude schopný splácať aj nový úver s nižšou splátkou, keďže vyššia splátka zanikne. V posudzovanom prípade došlo k zníženiu mesačných nákladov žalovaného o sumu 19,32 eur. Žalobca ďalej uviedol, že zákon č. 129/2010 Z.z. účinný ku dňu uzatvorenia zmluvy obsahoval v § 7 ods. 17 definíciu vynaloženiu odbornej starostlivosti veriteľa a odsek 24, z ktorého nepochybne vyplýva, že odseky 19 až 23 sa nevzťahujú na úver, ktorým došlo k splateniu jedného alebo viacerých existujúcich úverov – teda refinančný úver (ktorý bol v prejednávacom prípade žalovanému poskytnutý). Preto veriteľ pri poskytovaní úveru žalovanému nebol povinný skúmať limit ukazovateľa schopnosti splácať úver a rovnako nebol povinný skúmať ani jeho životné náklady (odsek 20 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.), ako to od postupcu vyžadoval súd prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu mal žalobca za to, že súd takýmto rozhodnutím ukladá postupcovi povinnosti, ktoré v čase poskytnutia úveru žalovanému nevyžadoval ani samotný zákonodarca. Na základe uvedených skutočností zastával názor, že právny predchodca žalobcu nepochybne pred poskytnutím spotrebiteľského úveru žalovanému disponoval informáciou o príjmoch, rodinnom stave ako aj aktuálnom úverovom zaťažení žalovaného, následkom čoho dospel k jednoznačnému záveru o platobnej schopnosti žalovaného, a teda si svoju povinnosť ohľadne skúmania bonity žalovaného splnil. Na základe uvedených skutočností žalobca zastával názor, že odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver (t. j. pri posudzovaní bonity) bola zachovaná a v rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť súdov SR. Ďalej dal do pozornosti, že zákonodarca neuložil v zákone č. 129/2010 Z.z. povinnosti na úseku skúmania bonity len dodávateľom, ale rovnako spotrebiteľom uložil povinnosť na tento účel dodávateľom pravdivo uviesť na dopyt dodávateľov informácie o údajoch potrebných na posúdenie schopnosti splácať úver. Na základe vyššie uvedeného bol žalobca toho názoru, že jeho právny predchodca bol oprávnený úver zosplatiť, v dôsledku čoho

bola na žalobcu postúpená zosplatnená pohľadávka v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

a § 92 ods. 8 veta prvá zákona č. 483/2001 Z.z., čo zakladá aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto konaní. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza i z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd vec v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že aj v prípade refinančného úveru je veriteľ vždy povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorá vyplýva z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Z dostupných dôkazov predložených žalovaným vyplýva, že žalobca pred poskytnutím úveru (správne) nezistil ani rámcové údaje o jeho príjmoch a výdavkoch, inak by mu úver neposkytol, nakoľko výdavky žalovaného celkom zjavne presahovali jeho disponibilné príjmy. Aj nesprávne zistené údaje o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie veriteľa o poskytnutí úveru, je potrebné hodnotiť ako hrubé porušenie odbornej starostlivosti veriteľa. Ani úverový veriteľ poskytujúci tzv. refinančný úver nie je zbavený povinnosti skúmať príjmy, výdavky a rodinný stav spotrebiteľa. V konaní nebolo zo strany žalobcu preukázané, že jeho právny predchodca akýmkoľvek spôsobom zisťoval výdavky a rodinné a sociálne pomery žalovaného. Rovnako bolo preukázané, že suma príjmov 1.200,00 eur, ktorá bola vpísaná do žiadosti o úver finančným sprostredkovateľom právneho predchodcu žalobcu, bola v rozpore so skutočnými príjmami žalovaného. Žalovaný si zabezpečil výpis zo D. C. za rok 2018, ktorý potvrdzuje jeho vymeriavací základ t.j. hrubá mzda bola vo výške 550,00 eur mesačne, a teda čistá mzda a disponibilný príjem boli na úrovni 400,00 eur mesačne. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu vôbec neskúmal výdavky a rodinné a sociálne pomery žalovaného a príjmy žalovaného rovnako nezisťoval ani potvrdením od zamestnávateľa, či zistením údajom zo D. C.. Na podporu argumentácie smerujúcej k záveru o zanedbaní odbornej starostlivosti poukázal na výber relevantnej judikatúry / rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.03.2020 vo veci C-679/18, OPR-Finance, s.r.o.c/a GK, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016, sp.zn. 2CoCsp/8/2020 zo dňa 25.11.2020, sp.zn. 22CoCsp/32/2022 zo dňa 27.10.2022/. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich vyjadreniach v podanom odvolaní. Zo zmluvy je zrejmé, že účelom poskytnutia úveru bolo vyplatenie aktuálnych záväzkov žalovaného. Zopakoval, že princíp výpočtu primárnej návratnosti spočíval v porovnaní splátky vyplácaného úveru so splátkou žiadaného úveru – a keďže „nová“ splátka bola nižšia, vychádzal právny predchodca žalobcu z predpokladu, že ak žalovaný bol schopný splácať úvery s vyššou splátkou, bude schopný splácať aj nový úver s nižšou splátkou, keďže vyššia splátka zanikne. Je teda zrejmé, že v danom prípade išlo o spotrebiteľský úver, ktorým sa splátil jeden alebo viac existujúcich úverov (refinančný úver) a účelom poskytnutia tohto úveru bolo zníženie finančného zaťaženia žalovaného. Žalobca pri uzatváraní zmluvy postupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami, bonita žalovaného bola riadne skúmaná a nakoľko sa úverové zaťaženie žalovaného nenavýšilo, ale naopak znížilo, nemohol ani postupca logicky dôjsť inému záveru ako k takému, že žalovaný je schopný predmetný úver splácať. Navrhol, aby odvolací súd vec v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP rozhodnutie zmenil a žalobe vyhovel, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný sa v odvolacej duplike nestotožnil s vyjadrením žalobcu, že veriteľa pri refinančnom úvere nemusia zaujímať aktuálne príjmy a výdavky dlžníka spotrebiteľa v čase žiadosti o refinančný úver a bez ďalšieho postačuje, keď je výška splátky refinančného úveru nižšia ako súčet splátok refinancovaných úverov. Veriteľ zanedbal odbornú starostlivosť hrubým spôsobom, a preto potom nemohlo dôjsť k predčasnému zosplatneniu úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a vychádza z náležitého právneho posúdenia založeného na riadnom zistení skutkového stavu veci.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380

ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako "CSP"), bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť ako vecne správny.

8. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

9. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Predmetom konania je pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená po jej zosplatnení na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere, že žalobca v konaní nedisponoval aktívnou vecnou legitímáciou, nakoľko nedošlo k účinnému zosplatneniu predmetného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že tento nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 cit. zákona.

12. Podstatou odvolacích dôvodov žalobcu boli námietky, že jeho právny predchodca bol oprávnený zosplatniť úver, pričom skúmal bonitu žalovaného dopytom do spoločného úverového registra, preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zosplatnenia a následného postúpenia pohľadávky vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. V danej veci nie je sporným platnosť predmetnej Zmluvy č. 008813411160818 zo dňa 16.08.2018 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (E. G. H., F.) a žalovaným, ani výška čerpaných prostriedkov a uhradených súm žalovaným. Rovnako tak nebolo sporným ani posúdenie uvedenej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ako zmluvy

o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z.. S poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu však bolo potrebné posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne skutkovo a právne posúdil, keď na základe § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru o hrubom porušení povinností veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z. z.) za súčasného konštatovania, že postúpenie nebolo v súlade so zákonom a žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

14. Zákon o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica č. 2008/48/ES“), ktorou sa v čl. 8 uložilo členským štátom zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V zmysle ods. 4 preambuly uvedenej smernice by mali členské štáty prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.06.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

15. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyššiu stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných a z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať

spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (obdobne rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16CoCsp/1/2023 zo dňa 25.07.2023, rozsudok sp.zn. 16CoCsp/10/2023 zo dňa 13. marca 2024).

16. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zastáva názor, že príjem a rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Bez toho, aby právny predchodca žalobcu skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z dikcie zákona: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa.

17. V danej veci súd prvej inštancie správne skúmal, či právny predchodca žalobcu posudzoval bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade právny predchodca žalobcu nepostupoval v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver neposudzoval s odbornou starostlivosťou. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca spolu s návrhom na začatie konania predložil súdu listinu – Žiadosť o E. Pôžičku – refinancovanie zo dňa 16.08.2018. Pokiaľ ide o osobné a majetkové pomery žalovaného, z predmetnej listiny vyplýva, že žalovaný býva u rodičov, je slobodný, nemá žiadne vyživovacie povinnosti ani nezaopatrené deti, je poistený – základný súbor poistenia, pracuje na trvalý pracovný pomer u zamestnávateľa I., D., s výškou čistého príjmu 1.200,00 eur. Vedľajšie príjmy žalovaný neuviedol. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním, resp. na základe vyššie uvedeného listinného dokladu – Žiadosti o E. Pôžičku, za preukázané, že predložený doklad o skúmaní bonity žalovaného nie je pre splnenie zákonnej povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. postačujúci.

18. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by si právny predchodca žalobcu skutočný príjem deklarovaný žalovaným nejakým spôsobom overil. Za dostatočné informácie dokladujúce schopnosť spotrebiteľa splácať úver nie sú považované informácie získané výlučne od spotrebiteľa. Odborná starostlivosť predpokladá, že údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, je potrebné overiť, resp. objektívne preukázať minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka o zdroji jeho príjmu (v danom prípade žalobca v konaní nepredložil ani len tvrdenie o takejto skutočnosti). Kľúčová je i povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (viď. Rozsudok NS ČR z 25.07.2018, sp. zn. 33 Cdo 2178/2018). Právny predchodca žalobcu však uvedené skutočnosti týkajúce sa pomerov žalovaného nijakým spôsobom nezisťoval ani neoveroval. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že ak by právny predchodca žalobcu deklarovanú výšku príjmu overil, napr. dopytom do D. C., nedošlo by k rozdielu medzi výškou príjmu deklarovaného v žiadosti a výškou príjmu evidovanou D. C.. Za tejto situácie žalobca, resp. jeho právny predchodca nemohol odborne posúdiť, či bude žalovaný schopný úver splácať.

19. Taktiež z listinných dôkazov (listinného dôkazu) predložených žalobcom nevyplýva, že by jeho právny predchodca skúmal výdavky žalovaného (na bývanie, stravu, zdravotnú starostlivosť a podobne), čo podľa citovaného § 11 ods. 2 druhej vety zákona č. 129/2010 Z.z. opodstatňuje prijatie záveru o hrubom porušení povinnosti ohľadom skúmania bonity žalovaného. Dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet, t.j stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Za situácie vysokého úverového zaťaženia (19.490,00 eur) to bolo nevyhnutnou povinnosťou právneho predchodcu žalobcu, keďže len komplexné informácie o situácii spotrebiteľa umožňujú poskytovateľovi úveru posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Aj v tejto otázke platí, že žalovaný by mal povinnosť uviesť svoje výdavky žalobcovi, avšak len na jeho žiadosť podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z..

20. Z obsahu spisového materiálu nemal súd prvej inštancie za preukázané, že by právny predchodca žalovaného v rozhodnom období pred posúdením žiadosti o poskytnutie úveru zisťoval, resp. overoval existujúce záväzky žalovaného, napr. dopytom do úverového registra. Skutočnosť, že predmetný úver bol použitý na refinancovanie predchádzajúcich štyroch úverov ešte neznamená, že žalovaný nemohol mať ďalšie existujúce záväzky, resp. iné úvery uzavreté u iných podnikateľských subjektov. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď žalovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, že v čase poskytovania refinančného úveru mal takisto ďalšiu povinnosť vo E., F., a to splácať kreditnú kartu. Táto skutočnosť taktiež znížila disponibilný príjem žalovaného, na čo správne poukázal aj súd prvej inštancie.

21. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalobcu, že vychádzal z predpokladu, že ak žalovaný bol schopný splácať úver s vyššou splátkou, tak bude schopný splácať aj nový úver s nižšou splátkou. Žalobca opomenul, že je potrebné vychádzať, pri poskytnutí úveru z príjmov a výdavkov v čase uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorú skutočnosť nemal žalobca za preukázanú, nemal vedomosť o rozpočte spotrebiteľa, o príjmoch a výdavkoch žalovaného. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať úver pristúpil právny predchodca žalobcu len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovaného a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ustanovením § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti v zmysle ust.

§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná situácia žalovaného, ale akým spôsobom právny predchodca žalobcu pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa. Podľa dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu, by toto ustanovenie malo zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov.

22. Žalobca v konaní namietal, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, no táto povinnosť podľa názoru odvolacieho súdu, nezbujuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť a v prípade spornosti riadne preukázať. Dôkazné bremeno preukázania splnenia týchto povinností zaťažuje veriteľa. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-449/13-CA Cinsumer Finance SA peori Ingrid Bakkaus, a.i., v ktorom súd uviedol, že zásada efektivity by bola porušená, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinností veriteľa zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ neoveril jeho úverovú bonitu. Okrem vyššie uvedených dokumentov, žalobca nepredložil žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázal, že pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver postupoval s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na informácie, ktoré veriteľ zistil, bolo minimálne potrebné, aby veriteľ overil aspoň výšku príjmu žalovaného, ako aj jej základné výdavky, a to, či už v súčasnosti so žalovaným, alebo iným spôsobom. Navyše žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by dopytoval žalovaného ohľadne jeho finančnej situácie.

23. Odvolací súd záverom uvádza, že neprihliadal na námietku žalobcu v podanom odvolaní poukazom na aplikáciu ust. § 7 ods. 24 zákona č. 129/2010 Z.z., keď tieto skutkové tvrdenia žalobca neuviedol v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako novoty v odvolacom konaní v súlade s ust. § 366 CSP. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne skúmal, či právny predchodca žalobcu posudzoval bonitu žalovaného pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

24. V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných, odvolacích súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 8CoCsp/15/2022 zo dňa 31.08.2022 a sp. zn. 27CoCsp/27/2022 zo dňa 30.08.2022, ktoré sú skutkovo odlišné, keď žalobca v konaní, za účelom preukázania bonity žalovaného, predložil v konaní potvrdenie D. C. za účelom zistenia príjmu žalovaného, resp. výpis z úverového registra za situácie, že žalovaný v konaní nenamietal skutkové tvrdenia o svojich osobných či zárobkových pomeroch, nepopieral výdavky, resp. mesačné náklady, ktoré by boli spôsobilé spochybniť obraz bonity žalovaného.

25. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že právny predchodca žalobcu hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. nekonal s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, keď k posudzovaniu uvedenej schopnosti pristúpil len formálne, nevytvoril si reálny obraz o celkovej majetkovej situácii žalovaného a jeho postup tak nenaplnil účel predpokladaný citovaným ustanovením.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dôvodne konštatoval, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z.) a právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie úveru (§ 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z.).

27. Pre platnosť postúpenia sa okrem iného vyžaduje preukázanie splnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., teda, že predmetom postúpenia bola pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po termíne jeho konečnej splatnosti, respektíve, že sa pohľadávka stala splatnou pred uvedeným termínom. Keďže právny predchodca žalobcu pre porušenie odbornej starostlivosti nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu tak bol bezpochyby správny.

28. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Na základe vyššie uvedených skutočností je odvolací súd toho názoru, že žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

29. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

30. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).